

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Sunt deasupra ta, Ierusalime. Pământul celor drepti este pământul de sub tine. Pace ție, și peste tot ce este al Meu și al tău cu Mine, și peste toate locurile în care Eu, Domnul, Îmi așez Ierusalimul Meu cel pentru tine, căci cuvântul Meu le așează pe toate, precum lucrăm și la început. Amin.

Aștept în porți cu Ioan, nașul Meu cel de la Iordan, vestit de Mine când M-am lăsat botezat de el, și vestit prin prooroci, iar Eu, vestit de el când M-am dus să Mă boteze și a zis mulțimilor adunate în jurul lui pentru botezul pocăinței: *«Iată-L pe Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii»*. Amin. Întăresc intrarea Mea cu el prin porți, căci prin porți se intră în cetate, iar cine forțează porțile ca să intre, acela este tâlhar, acela uită cine este Dumnezeuul acestei lucrări, al acestui popor, al pământului celor drepti și al porților care se închid și se deschid după voia Mea. Amin.

Cu toate puterile cerești, cu toate cetele îngerești, cu toate cerurile de sfinți și de îngeri și cu cele ce nu se văd de cei necredincioși, cu toate stau deasupra ta și a pământului tău, Ierusalime, popor micuț și firav, dar puterea ta este în mâna Mea, și pentru tine Eu sunt Cel ce pot, nu omul, nu tu, poporul Meu. Întăresc porțile tale prin care Eu intru la tine și prin care tu intri la Mine, căci prin porți se intră în cetate, după cum este scris: *«Vor ieși și vor intra și pace vor avea»*. Amin.

Bindecuvântată să fie intrarea și ieșirea Mea, ieșirea și intrarea Mea prin porți spre tine, poporul Meu. Bindecuvântată să fie intrarea și ieșirea ta, ieșirea și intrarea ta prin porți spre Mine, Ierusalime. Am pus în fața ta călăuză, poporul Meu, fiindcă te iubesc. Și dacă te iubesc, de aceea am spus: *«Umblați în lumină, fiilor din Ierusalim»*. Ți-am spus: *«Ierusalime, pace ție!»*, și ți-am spus că pacea ta este călăuza Mea din mijlocul tău, glasul Meu din fiii cei luați din tine ca să fii tu pe pământ ca și în cer și nu ca pe pământ, poporul Meu. Amin.

Vă cuprind pe toți și vă păstrez în duhul păcii Mele. Eu când pot peste voi prin călăuza Mea dintre voi, atunci Eu sunt un Dumnezeu fericit și lucrător și biruitor pentru voi din mijlocul vostru. Dar când călăuza Îmi este străpunsă de dureri de suflet și de tot felul dureri, Eu plâng și aștept seninul cerului cel de pe pământ, soarele cel cald, liniștea și nădejdea Mea și a voastră, copii ai Ierusalimului, și Mă doare că nu pot să vorbesc și să vă spun durerea Mea și a voastră, și să fie Duhul Sfânt Mângâietorul în orice greu între Mine și voi.

Prelungul Meu suspin, cu el suflu peste voi, cei ce-Mi sunteți porți de intrare în Ierusalim ca să-l cresc și să-l întăresc pe calea Mea cu el. Aștept la porți să intru în carte cu Ioan, botezătorul Meu.

«Când nu mai are durere Israel, nu mai este Domnul pe pământ», Eu așa am spus. O, fiilor copii care-Mi deschideți ca să intru cuvânt! Pe calea durerii Mele din voi vin. Dau să vă ridic un pic din neputințele care vin peste sufletele voastre și peste trupușoarele voastre apoi, că stau de șase zile deasupra ieslei Mele de coborâre și trebuie să putem unii pentru alții; Noi, pentru voi, și voi, pentru Noi, copii care-Mi purtați din greu prelungul Meu suspin. Voi nu aveți când să purtați durerile voastre, pentru că mereu, mereu le purtați pe ale Mele, copii însusinați ca și Mine. Plânsul Meu cel prelung, suspinul Meu cel durut, cuvântul cu care vin și Mă așez între voi ca să-l fac pe Israel și ca să-l fac pe om, acesta este lucrul pe care-l am de așezat pe pământ prin voi.

Ioan, nașul Meu, e plin de cuvânt, că Eu cu sfinții vin, și grăiesc cu voi, și cu ei peste voi, așa cum voi faceți când Eu și cu voi grăim în mijlocul Ierusalimului, că la voi s-a unit cerul cu pământul în mare lucrare, iar împărăția cerurilor așa se face, fiilor copii. Amin, amin, amin.

– Tu, Doamne, ai spus celor ce cred în Tine: «Fără Mine nu puteți face nimic». Eu sunt botezătorul Tău, și fără Tine n-am putut să fac aceasta până ce Tu n-ai spus să fac. Când eu am dat să-Ți mărturisesc mărirea zicând la Iordan că se cade ca Tu să mă botezi pe mine și nu eu pe Tine, când m-ai găsit botezând pe oameni cu botezul pocăinței și cu apa Iordanului, Tu ai stat smerit sub mâna mea, ca Unul Care vine să Se pocăiască, și apoi să Se boteze, și apoi să învețe să fie împărăție a cerurilor. Eu m-am supus cuvântului Tău și Te-am botezat cu apă la cuvântul Tău, și atunci S-a făcut Duhul Sfânt porumbel și Ți S-a așezat deasupra și a rostit din partea Tatălui zicând: «El este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit». Atunci Tu ai împlinit în fața celor adunați pentru pocăință și pentru botez la Iordan, și ai împlinit în fața Tatălui porunca cea care ține în ea pe toate celelalte și care spune așa: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată virtutea ta, din tot sufletul tău, și pe aproapele tău, ca pe tine însuși». Amin. Despre această lucrare voiesc eu să vorbesc acum înaintea Ta și înaintea Ierusalimului Tău de azi și înaintea neamurilor pământului, Doamne, Mielule al Tatălui. Mai mare lucrare ca aceasta nu este nici pocăința, căci dacă ea este în om, omul nu mai greșește, și tot așa va face și aproapele său. Amin.

Cine Te iubește pe Tine, Doamne, acela Te ascultă, așa cum eu Te-am ascultat la Iordan și Te-am așteptat să Te arăți, și să Te ascult apoi. Iubirea de Dumnezeu este chiar ascultarea de Dumnezeu, căci cel ce iubește face în dragul celui iubit, și aceasta este iubirea. Iubirea de Dumnezeu este iubirea. Spun această taină mare și atât de mare ca să vadă omul că nu-l iubește pe aproapele său. Nici eu n-am putut să-i iubesc pe cei ce se pocăiau spre iertarea păcatelor și spre botezul cu apă la Iordan; nici eu n-am putut până ce mai întâi nu Te-am ascultat pe Tine și pe Tatăl, Care mă călăuzea spre ziua aceea, fiindcă eu de aceea m-am născut: m-am născut ca să-L ascult pe Dumnezeu și să lucrez după voia Lui. Amin. Tainica mea lucrare nu o cunoaște omul mai mult decât o arată Scripturile cele despre mine, dar nașterea mea cea proorocită de prooroci, și viața mea cea de până la Iordan și, apoi, cea de până la plinirea ei când prin femeie Irod mi-a tăiat capul ca nu cumva să se pocăiască și să se întoarcă și Tu să-l primești pe el, Doamne, și să-l ierți și să-l ai al Tău, viața mea cea tainică nu o cunoaște omul, Doamne al celor ce Te ascultă lucrând în taină lucrarea ascultării, precum și eu am împlinit, ca apoi să pot iubi pe aproapele meu ca pe mine însumi, să-l ajut să Te iubească pe Tine precum eu Te-am iubit. Nimeni nu poate să iubească pe aproapele său decât cel ce iubește pe Dumnezeu ascultându-L pe El, și iată, nu este pe pământ iubire în om pentru aproapele său. Eu când i-am iubit pe oameni i-am iubit așa cum Îl iubeam eu pe Dumnezeu și pe mine. I-am iubit vrând să-i dau Lui așa cum m-am dat eu. I-am iubit spunându-le să se pocăiască pentru împărăția cerurilor, așa i-am iubit. Strigam la ei cu toate puterile duhului și ale sufletului și ale trupului meu cel curat de cele omenesti și pământești. Îi strigam spre cer, și apoi le-am arătat lor pe Fiul Tatălui Savaot după ce le-am zis că după mine, după botezul meu cu apă, în care eu îi așezam pe ei, vine Cel ce îi va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc, și în mâna Căruia este lopata care curăță înaintea Lui aria ca să meargă și să-Și adune grâul în jitnițe, iar pleava, în foc nestins.

O, Doamne, tot omul care este pleavă și nu grâu, tot cel ce nu Te iubește pe Tine, acela este un foc nestins, căci cel ce nu iubește pe Dumnezeu, acela își grămădește păcate peste păcate, și în focul păcatelor nestinse arde tot omul care nu iubește pe Dumnezeu, și tot așa îl iubește și pe aproapele său. Nu mai este om pe pământ care să știe ce este iubirea de aproapele său, iar eu vin cu Tine, Doamne, pe pământ cuvânt, vin prin firul coborârii Tale și intru pe porți în cartea Ta și mă scriu în ea lângă Tine și lângă poporul Tău. Le-ai spus fiilor din porți să spună la tot poporul Tău să aibă grijă fiecare de numele său cel scris în Cartea Vieții, în cartea aceasta, și ca să nu șteargă duhul rău din cartea aceasta pe cel ce nu veghează la bucuria Ta pentru cel scris în cartea Ta, Doamne. Fiecare copil scris în cartea aceasta trebuie să fie o bucurie a Ta, iar cei din porți aceasta lucrează: dorința Ta, bucuria Ta de la fiii cei scriși în cartea aceasta. Amin.

O, fiilor copii, Domnul Iisus Hristos așa vă are pe voi, cei ce-I sunteți Lui și sfinților Lui porți de intrare în Ierusalimul Domnului, de la voi de pe pământ. Fii-copii vrea Domnul să fie toți cei din Ierusalim, și ce frumos este fiul-copil, așa cum a fost Domnul în mâna Tatălui, copil ascultător de Tatăl Său! Fiul nu este la fel ca fiul-copil. Fiul poate să se ridice împotriva tatălui său dacă se face mare, dar fiul-copil stă copil, stă dulce și rămâne frumos ca și copilul care împarte în jur dulceața tatălui său pentru el. Fiul dacă se face mare lucrează singur, se simte mare, și apoi i se arată lucrarea care întristează iubirea, iubirea tatălui său pentru copilul său. Fericit este tatăl care are copii, și aceasta se poate vedea din cele ce se văd; și întristat este tatăl care are fii, și, iarăși, aceasta se poate vedea din cele ce se văd.

O, fiilor copii, ce frumos este acest cuvânt: fii-copii! Acest nume să-l poarte cu toată bucuria toți cei ce sunt poporul cel nou, poporul venirii Domnului. Amin.

O, fii ai oamenilor, strig prin cartea Cuvântului lui Dumnezeu, strig la voi: pocăiți-vă! Vă trebuie iubire de Dumnezeu și credință în El, credință cu credincioșie și nu oricum credință, și vă trebuie rugăciune plină de cumințenie și care să nu ceară pentru voi, ci pentru Domnul în voi. Cine cere de la Domnul pentru el însuși, acela nu poate face voia lui Dumnezeu, că nu poate Domnul să facă în om și voia omului și voia lui Dumnezeu. Aștept cu Domnul în porțile cele zdrobite de suferința Domnului în fiii Săi cei purtători de Dumnezeu pentru cei de pe pământ, și intru cuvânt în cartea Cuvântului lui Dumnezeu ca să vă strig din nou, după două mii de ani. Pocăiți-vă, pocăiți-vă, pocăiți-vă! V-am adus aminte de porunca dată de Dumnezeu ca s-o împlinească omul. Vă strig lângă apa vieții, lângă cuvântul vieții și vă spun: pocăiți-vă! Și vă spun să iubiți pe Dumnezeu cu toată ființa Lui din voi, și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă după ce Îl veți iubi pe Dumnezeu iubindu-vă așa și pe voi înșivă; așa, și nu fără iubirea de Dumnezeu în voi.

E mare râu de viață înțelepciunea cuvântului gurii Domnului peste pământ în zilele acestea când El S-a întors la oameni ca să-i tragă pe toți la Tatăl. Apropiați-vă și ascultați și împliniți în voi iubirea de Dumnezeu. Praznicul Bobotezei să fie toate sărbătorile mele de pe pământ între voi. Praznice de pocăință să fie ele, de la margini la margini. Aceasta vă cer eu, Ioan, botezătorul Fiului lui Dumnezeu.

O, nu vă botezați în apă pruncii și atât. Botezați-vă voi mai întâi, în botezul pocăinței, și apoi botezați-vă și fiii tot așa. Nu vă jucați de-a baba-oarba cu Dumnezeu, că ceea ce a luat să facă creștinismul de azi, cel așa-zis creștinism, n-a luat de la mine, ci a luat de la sine. Eu l-am așezat pe om să se pocăiască, și apoi să se boteze cu apă spre iertarea păcatelor, și apoi să învețe de la Duhul Sfânt, și apoi să-și boteze copiii având grijă să-I dea Domnului și nu lumii. Vai vouă dacă veți mai crede că-L puteți înșela pe Dumnezeu botezându-vă copiii la preoții care-și îngrămădesc păcate peste păcate, și apoi se fac botezători de prunci fără să fie ei mai întâi botezători pentru cei ce nasc prunci aducându-i la ei să-i boteze. Nu așa se făcea botezul pe vremea mea, pe vremea apostolilor ucenici ai Domnului, ci se boteza toată casa, de la tată până la prunc, cu botezul pocăinței prin propovăduire, și de la ea, prin credință, și apoi prin iubire de Dumnezeu și de aproapele, până ce praznicul Bobotezei se încununa cu coborârea limbilor Duhului Sfânt peste cei botezați și curățiți de păcat prin pocăința de faptele lor rele.

O, până când, fii ai oamenilor? O, cine v-a ademenit pe voi să vă supuneți oamenilor și nu lui Dumnezeu? Faceți, dar, fapte vrednice de pocăință, că iată-L pe Fiul lui Dumnezeu cum Își face fii din cei neluați în seamă de îngâmfarea cea din omul care se numește pe sine botezător peste fii ai oamenilor. Eu vă botez cu botezul pocăinței, dar lângă mine este acum Cel ce botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Amin, amin, amin.

Iar eu, Doamne, voiesc să-i iau pe cei mici, pe poporul Tău, și să grăiesc cu el deosebit, așa cum făceai Tu când cu fariseii grăiai într-un fel, iar cu ucenicii Tăi grăiai deosebit. Celor ce mă întrebau: «Dar noi ce să facem?» eu le răspundeam să facă roade vrednice de pocăință, iar pe

cei ce erau ucenici ai mei i-am învățat deosebit mereu, așa cum și Tu lucrai, iar eu tot ca Tine lucram, ca să fiu după chipul și asemănarea Ta pe pământ. Amin, amin, amin.

– O, cum să nu Mă bucur de bucuria ta, botezătorule al Meu! Avem cărarea sub picioare și mergem pe ea și îi îmbrățișăm deosebit în taina cuvântului pe cei ce sunt ucenicii Mei pe pământ. Tu ai fost taină mare între oameni, așa cum Eu te-am vestit celor ce Mă ispiteau cu mintea și cu gura lor, cu privire la tine și la Mine. Hai să închidem ușa după Noi și să Ne bucurăm cu ucenicii cei pecetluiți pentru tainele cele adânci ale venirii Mele la om după două mii de ani.

E sărbătoarea Bobotezei cea de șapte zile peste Ierusalim. Am așteptat putere în cei ce sunt fii-copii, ca să intrăm prin porți, că în Ierusalim nu se poate intra decât prin porți. Amin.

Pace vouă! Pace ție, Ierusalime de azi! Eu și cu sfinții Mei vă suntem mângâiere și vă dăm iubire și credință și lucrare întru acestea prin nădejdea care vine din ceruri în voi, și pe care lumea nu poate s-o cuprindă. În praznic de Bobotează vă prind și vă cuprind, iar voi așa să stați și așa să vă bucurați. Fiecare sărbătoare are șapte zile, și apoi vine alta după ea, stând la rând una după alta, căci Eu sunt praznicul cel adevărat, și așa Îmi am Eu sărbătorile Mele cu voi, fiilor copii. Așa voiesc să vă am: fii-copii, căci Tatăl este în Mine când Eu vă iubesc numindu-vă așa. Amin, amin, amin.

În duh de Bobotează sunt încă peste tine, poporul Meu. Am în tine fii mici, copii ascultători, iar pe cei ascultători Eu îi fac botezători, așa cum l-am făcut pe Ioan, care-i călăuzea pe cei ce se botezau cu apă spre botezul cel cu Duhul Sfânt.

O, cât l-am călăuzit Eu pe Israel cel după trup! Dar cu cât îl învățam, cu atât el se depărta de Mine. Cu cât îl strigam, cu atât el nu Mă mai voia cu fapta sa, dar că era poporul Meu cel de neînvins, asta voia să fie.

Acum voi, cei micuți ai Mei, luați poporul și hai să-i învățăm deosebit acum. Cei mici sunt cei care ascultă, iar cei mari sunt cei ce fac voia lor și în acest popor în numele Meu, fiilor copii. Ioan, nașul Meu de botez, era ca pruncul de ascultător, și asculta de Tatăl, și apoi de Mine, Fiul Tatălui, și am putut să împlinesc cu el Scriptura arătării Mele.

O, sunteți zbuciumați de jale, de spaimă, de grijile cele pentru lucrarea Mea cea curată peste pământ. Veniți cu Mine, Domnul, Cel plin de mângâiere, căci Ioan, cel plin de Duhul Sfânt, voiește să călăuzească spre Tatăl și spre Mine poporul, iar voi fiți cărarea, fiilor. Amin, amin, amin.

– O, cât de greu se poate face cărare din cer pe pământ, Doamne al puterilor! Tu, Cel ce ai făcut cerul și pământul și pe om, stai de șapte mii de ani sub voia omului, că el după ce s-a semețit să fie deasupra Ta, așa s-a învățat apoi. A rămas fire omul, iar Tu abia mai poți spre el, că Tu ești mare, și omul e mic, și nu Te pui cu mintea lui, și cauți, ca un Păstor blând ce ești, cauți mai înainte de ziua judecății să-l naști din cer pe om, de sus, Doamne, și din firea Ta cea dumnezeiască să-i dai lui, și asta înseamnă naștere de sus. Firea Ta e plină de umilință, iar umilința Îți este atât de mare cât ești Tu de mare și cât este omul de mic față de Tine, Doamne.

Am întărit noi, acum, cărarea Ta de coborâre în mijlocul poporului Tău și stând pe ea grăim lui Israel. Îi îmbrățișăm deosebit în taina cuvântului pe cei ce sunt ucenici ai Tăi pe pământ, și atât de mult vreau eu, Doamne, ca cei de azi ucenici ai Tăi să fie cea mai frumoasă taină a Ta între oameni în zilele Tale cu ei. Le spuneai celor de atunci israeliți care Te ispiteau în mintea și în cuvântul lor despre mine, le spuneai că n-a fost născut din femeie pe pământ unul mai mare ca mine de Ți-am putut fi botezător apoi. Dar ai spus, totuși, că Cel mai mic al împărăției cerurilor este mai mare ca mine. Eu le spuneam celor ce veneau spre botez că Cel ce vine după mine trebuie să crească, iar eu să scad.

Stăm în cuvânt și în sfat de cuvânt cu poporul Tău de azi și grăim deosebit, Doamne. Eu sunt înaintemergătorul Tău, precum este scris în Scripturi să fiu, ca să netezesc calea Ta spre inima omului, și calea lui spre inima Ta, Doamne Învățător peste pământ. Amin.

Îmi așez acum mâna mea cea binecuvântată de creștetul Celui botezat de mine în Iordan când eu L-am atins pe El spre botezul cu apă, îmi așez mâna pe creștetul vostru, fii-copii care mergeți spre Domnul cu poporul și care duceți pe Domnul spre popor. Sunteți cei mai mici ai împărăției cerurilor, și Domnul v-a crescut în voi pentru El, ca să crească apoi El în voi. V-a dat înțelepciune, fiilor copii. A turnat peste voi din El cu multul, și apoi v-a cerut să lucrați ca El în lucrul cel pentru El și pentru popor. Nu că nu are ochi sau minte poporul, dar nu tot Israelul acesta micuț iubește întru totul nașterea de sus, botezul cel cu Duhul Sfânt, iar dintre aceștia vă fac dureri mari, vă frâng umerii sub crucea Lui cea grea de azi, și se așează pe ea să vă doboare sub ea. Mă apropii de ei cu taina lucrării mele. Lucrarea mea este să întorc inima fiilor către Tatăl, și a Tatălui către fii, și ca să binecuvinteze Tatăl această împlinire înaintea Lui din mijlocul vostru.

Când eu îi botezam pe cei ce veneau la Iordan pentru botezul pocăinței, unora le spuneam să fie mulțumiți atât cât sunt ei, iar altora le spuneam „pui de vipere“, care nu aveau nici o învățătură din Hristos peste ei, ci numai își spuneau în ei „fii ai lui Avraam“.

O, popor al Fiului lui Dumnezeu, să știi că nimeni nu poate face ale Tatălui și ale Fiului dacă mai întâi nu învață și nu primește și nu face dovada că este ucenic al bunei slujiri dumnezeiești în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt așa cum eu am făcut. Nu poate nimeni să fie ucenic al venirii Domnului și al acestei Evanghelii a împărăției care va veni și care vine și care a și venit, dacă mai întâi nu învață. Să nu zică nimeni din voi că ați învățat și că sunteți ucenici. Ucenicul este cel ce scade ca să crească Hristos în el și în oameni. Ucenicul este cel ce se jertfește pentru învățătorul său după ce îl ascultă așa cum îi cere învățătorul. Dacă învățătorul tău te ia și te trimite să faci o lucrare a sa, iar tu faci pe calea aceasta și o lucrare de a ta, mai ești tu ucenic cu învățător? Nu mai ești. Ucenicul păstrează în viața și în fapta lui viața și fapta învățătorului său, și apoi se cunoaște ce este el, după roadele lui.

V-a învățat Domnul vostru mult, mult, deosebit pe voi, pe lângă cuvântul Lui peste toată lumea, căci cuvântul Lui aleargă cât nu știți voi de unde vine și unde bate vântul cuvântului Lui ca să se vestească cu Evanghelia acestei împărății de la margini la margini, precum este scris mai înainte de venirea Lui cea plină de glorie pentru cei ce nu cred acum venirii Lui la voi. V-a învățat Domnul, și v-au învățat mereu și tot mereu vă învață fiii cei numiți călăuză a Sa peste voi să nu faceți voi lucru cu ascundere, lucru care se vrea nevăzut, căci îngerii celor ce nu se văd ale voastre, aceia sunt neadormiți de a strânge și de a le duce la Dumnezeu, spre ocara Lui și a voastră, pe toate cele ale voastre pe care le lucrați la întuneric, iar Domnul a spus încă de pe atunci că tot ceea ce se șoptește la întuneric se va vorbi de pe acoperișuri, fie ele bune sau rele. Îngerii întunericului faptelor nu trebuie să fie cu putere printre voi, că voi aveți călăuză, fiilor, și aveți botezul cu Duhul Sfânt mereu, mereu peste voi. Ascunderile voastre sunt luate de duhul cel potrivit lui Dumnezeu și vouă și sunt duse de el la Domnul, iar când călăuza cea dintre voi nu este lăsată să intre în voi, e greu și pentru Domnul să vină. El dacă are pentru cine, vine, dar dacă nu este primit, nu vine, dar vine în locul Lui duhul rău, care se luptă cu călăuza ta, popor al Domnului.

O, dacă ai ceva mai greu de curățat de pe tine, Israele de azi, aceasta este: judecata cea asupra călăuzei după ce tu te ascunzi de ea, iar ascunderea ta și mai departe, e întuneric fără de lumină peste el, popor al cuvântului lui Dumnezeu. Judecata frate contra frate este de la diavolul, care pune mereu paie pe foc, în ascuns, ca nimeni să nu vadă și să stingă focul acesta, dar focul e foc, și pârzolește în părți, și aceasta vorbește de la sine. Nu trebuie să fie judecata așa cum ați învățat-o voi, frate contra frate. Ea dacă este trebuie să fie judecată frate pentru frate, dar bârfa, acest întunecat păcat și-a făcut prea mult, prea mult loc printre voi, și a obosit

Domnul, și a obosit călăuza ta, Israele, în luptă pentru stărpirea acestui păcat care a pătruns în tine pe neașteptate, popor al durerii. Durerea ta trebuie să fie durerea Domnului, dar ea este și a ta când Îl asculți pe El, când iei de la El să porți, că El nu dă oricui din durerea Lui. Cel din Israel care are durerile lui, nu-i dă Domnul să poarte din durerea Sa. Dar când tu te faci durere a Domnului, atunci te faci povară pe spatele călăuzei, poporule al harurilor care așteaptă după tine ca să poți să le dai loc să fie pe pământ apoi.

Vrea Domnul să strângă mulțimi credincioase pe lângă tine, dar tu, cel ales și chemat, trebuie să fii credincios mai înainte de toți cei care dau să vină spre acest izvor al vieții, și lucrător și păzitor al legilor vieții să fii tu, și să te porți cu credincioșie înaintea Domnului și înaintea călăuzei Lui din mijlocul tău, precum eu eram cale a omului spre Dumnezeu, Israele de azi. Ți-a spus Domnul să umbli în lumină, iar eu îți spun: pocăiește-te de ascunderi, pocăiește-te de judecată asupra călăuzei tale, că nu ești popor al Domnului dacă n-ai păstor peste tine, dacă n-ai călăuză pusă de Dumnezeu peste tine; și pocăiește-te de păcatul bârfei și stărpește-l din rădăcină, că nu poate omul să-l judece pe om mai înainte de Dumnezeu. Bârfa, această piază rea, poartă în sacul ei invidia, trufia, minciuna urii și ușurătatea. Bârfa este diavol care încurcă grăirea duhovnicească între fiii Domnului, care au lepădat lumea și duhul ei. Bârfa se naște de la păcatul nemulțumirii de sine și al măririi de sine, iar în tine, Israele, sunt prea mulți conducători, iar cei câți sunt așa, nu ascultă de călăuză, și cine nu o ascultă o rănește, fiindcă Domnul așa a spus: «Toate cele rele ale tale se sparg în porți, Israele».

O, ce slab e câte unul din voi după atâta cuvânt al vieții! Ce lipsit de harul cel de sus este cel din tine care nu face și nu lucrează ca Dumnezeu pe pământul cel sfânt și în numele lui Dumnezeu prin lumea cea plină de minciuna păcatului, poporul meu! Voiește Domnul să oprească orice furtună care bate spre voi din lături, din lume, fiilor zdruncinați de furtuni.

Nu-i place duhului lumii să fiți voi liniștiți, și intră cu duhul ei între voi și se vrea stăpân acest duh peste voi, dar nu se poate lângă Dumnezeu duhul lumii. Nu se poate. Eu, Ioan Botezătorul, îi poruncesc duhului lumii să iasă din poporul Domnului. Eu m-am lăsat omorât pentru Hristos, pe Care-L vesteam odată cu împărăția Sa pe pământ, și apoi El a crescut ca Stăpân al lumii biruind-o pe ea prin moartea și prin învierea Sa. I-am spus împăratului să nu asculte de femeie, ci de Dumnezeu, iar duhul lumii n-a voit ca eu să mai rămân în lume dacă a văzut că umblu să-i descopăr faptele ei rele începând de la cel din capul ei. Acum sunt plin de viață, plin de cer, și vin cu putere pe norii cerului, însoțind ca toți sfinții pe Domnul Iisus Hristos, și Îi fac cale cu putere în inima ta, Israele de azi, și în inima neamurilor pământului, după cum ai auzit că grăiesc. Vin cu putere și aduc duhul pocăinței și duhul proorociei. Păcatul bârfei nici să se pomenească la voi, precum se cuvine sfinților, căci bârfa este duh de desfrânare, nu este duh de lumină, nu are adevăr în ea bârfa. Adevărul are în el iubirea, nu ura, nu invidia, nu gelozia, nu trufia vieții, iar cei din Israel care nu-L știu pe Dumnezeu, să-L ia de la călăuza cea pusă de Dumnezeu și să învețe; iar dacă nu vor să învețe, să nu învețe. Dar Dumnezeu este adevăr, și adevărul are în el iubirea. Amin, amin, amin.

Doamne, Fiule copil al Tatălui, o, ce mic Te-ai făcut Tu sub mâna mea, Tu, Cel atât de mare, mai mare ca cerul și ca pământul, Doamne, copil al Tatălui! Și iată-i pe unii din poporul Tău cât de mari se dau!

O, fii-copii care faceți lumină peste întunericul din lume și care ar da să se strecoare și peste lumina cea dintre voi! O, copii întorși cu fața spre Tatăl! Cine vă judecă pe voi, aceia vă închid gura spre ei și stau mai mari ca voi, iar cine vă face pe voi să puteți și să vorbiți din Dumnezeu peste ei, aceia sunt fii-copii, ca și voi. Cine vă iubește vă întărește pentru Domnul și pentru ei, iar cine se semețește, acela nu are darul să vă iubească pe voi. Dar veni-va vremea, și a și venit, să curgă mulți, mulți spre izvorul acesta de cuvânt, și voi veți cuvânta peste ei, și Domnul vă va iubi cu multul și veți fi voi iubirea Lui pentru om. Ascultarea voastră de legile vieții, de legile iubirii, să le fie tuturor izvor de pocăință în inima lor, izvor de putere pentru cele

cerești în ei, și fi-va să lucreze Domnul peste pământ semne mari cu voi, și multe popoare vor dori nu semnele, ci înțelepciunea lui Dumnezeu din mijlocul vostru în schimbul deșertăciunii de pe pământ. Amin.

Fiți copii ascultători și înțețiți lumina din voi peste popor. Am lângă voi puterea, dar am de lucrat la ea pentru voi, și voi lucra și eu, și sfinții, și Domnul, căci pe nori stăm, ca să lucrăm și să ridicăm mai sus de pământul celor morți pământul cel pecethuit cu numele Domnului pe pământ.

Auziți-vă unii pe alții, și toate cu această taină și lucrare a ei se lucrează la voi și între voi și pentru voi.

Iar Tu, Doamne, desfă mâna Ta cea plină de bunătăți pentru ei și ajută-i cu cerul și cu pământul, Doamne. Împlinește lipsurile lor; învață-i să nu aibă lipsuri, și toate le vor prisosi lor adăugându-se pentru împărăția Ta dintre ei, căci eu Ți-i dau iubindu-i cu cuvântul meu peste ei și îi povățuiesc pe cei ce sunt unșii Tăi între ei, să fie ei și ziua și noaptea aur curat, vase de aur, pildă de trăire, duh dătător de sfințenie a duhului, a sufletului și a trupului poporului Tău Israel de azi, Doamne al împărăției Tale cea de după șapte mii de ani de la facerea omului și cea de după două mii de ani de la nașterea omului cel zidit prin nașterea Ta din Fecioară ca să fii Născător pentru cei ce se nasc de sus pentru venirea Ta. Deschide Tu cerurile cele ce nu se văd și dă-le lor pe cele ale împărăției Tale cu ei și pe cele ce slujesc lor pentru împărăția Ta. Amin, amin, amin.

– Eu sunt Cel ce sunt. Iau aminte la glasul tău care strigă în duhul pocăinței și în duhul proorociei, căci tu, înaintemergătorul Meu fiind, prin darul dat ție de la Tatăl pentru Mine și pentru om, așa lucrezi, precum ți-a fost lucrul cel împărțit.

Îi iau după ce iubindu-i cu cuvântul i-ai învățat, iubindu-i îi iau și Eu, și iarăși îi învăț pe ei, și le spun așa:

Fiilor, fiilor, fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea și văd pe Dumnezeu. Israele, Israele, învață inima curată, că învățatură nouă numesc Eu aceasta peste tine dacă mulți din fiii tăi au fost cu inima în ei și nu în cer, au fost cu inima în lume și nu în Mine, și aceia n-au nici azi inima curată pentru Mine ca să Mă vadă cu ea în fiii cei cu care Îmi călăuzesc poporul cel ascultător și liberat de sine. Învață inima curată, Ierusalime, că auzi tu cum te numesc Eu pe tine: cetatea cuvântului Meu, și de acum te voi numi și mai presus decât atât, Ierusalime nou. Inima curată este cea care vede pe Dumnezeu; pe Dumnezeu și pe om, căci Eu celui ce biruiește pentru Mine îi dau să fie împărțitor și semănător al cerului peste pământ. Inima curată este plină de adevăr, iar adevărul are în el iubirea, nu ura, nu invidia, nu minciuna, nu gelozia, nu trufia vieții, nu pofta ochilor. Iar cei din tine, Ierusalime, care nu știu adevărul care are în el iubirea Mea cea sfântă, cea jertfitoare pentru adevăr, acela să-l ia de la călăuza cea pusă de Mine peste tine și să-l învețe și să-l tot învețe pe el. Amin.

O, copii care Îmi sunteți porți de intrare a Mea în Ierusalim! Cine vă judecă pe voi, aceia vă închid gura spre ei, căci ei au altceva de făcut cu inima din ei. Dar fericiți cei ce stau în ei cu inima curată, că aceia vă văd pe voi lângă Mine, și pe Mine lângă voi și în voi. Amin. Păcat, după atâta rău de slavă a cuvântului Meu, să mai fie lucrare făcută la întuneric în poporul Meu. Păcat, după atâta iubire a Mea, să se tragă în sinele lor cei ce vă judecă pe voi pentru sinele lor. Păcat, copii luminați cu lumina Mea cea de la sfârșit de timp pentru ca să fac bine cu voi la toți cei ce vor veni și vor tot veni să fie curați cu inima pentru împărăția Mea cu omul. O, ce frumoși sunteți voi, și ce urâți sunt cei ce vă judecă pe voi! Păcatul bârfei este bucuria celor ce sunt ai lumii, ai slavei deșarte, iar aceia n-au ochi să vadă frumosul din voi și de pe fețele voastre și de pe limba voastră, că aceia sunt orbiți de dorirea de sine, de neascultarea de a nu iubi lumea și duhul ei, și de ne iubirea de Dumnezeu, fiilor copii. Aceia sunt nori purtați de vânt, și de aceea ei nu dau de iubirea Mea din voi, și dau în voi de duhul care sălășluiește în ei, și care-i întoarce în ei înșiși, fiindcă Eu prin voi nu dau nimănui decât ceea ce are fiecare în el însuși.

Vreau, poporul Meu, să te strângi tu cu inima lângă Mine, lângă călăuză, Ierusalime, ca să fii popor al Meu, că altfel în zadar stai tu pe drumul venirii Mele la tine, fiule. Vreau să fii copil silitor la învățătură și să nu lipsești de la școala iubirii de Dumnezeu, și să stai în ea cu smerenia iubirii, cu sfințenia iubirii, și să-ți amintești mereu la școală de cele ce te-am învățat Eu între Mine și tine, între frate și frate, între tine și lume, poporul Meu.

Cine în tine nu știe să fie, acela, dacă nici nu vrea să învețe să fie, să fie însemnat ca neascultător, iar pentru neascultare este lege, că așa a lăsat Dumnezeu, a lăsat orânduială peste pământ și pentru iubire, și pentru ne iubire.

Vă ridic din neputințele de suflet, copii iubiți de Tatăl și puși călăuză înaintea poporului în drumul lui cu Mine. Învățați pe Israel să fugă din răputeri de orice duh din afara acestei lucrări, iar lumea să ia de la Israel numai Duhul lui Dumnezeu. Învățați poporul să fugă de duhul ușuratic, de duhul de femeie, care poartă în el bârfa, minciuna, iubirea de sine, ascunderea faptelor și, apoi, dezvinovățirea lor. Învățați și iar învățați pe fiii cei rămași de partea Mea și a voastră să stea în Dumnezeu cu râvnă mistuitoare pentru cele ce sunt proorocite de Scripturi să se așeze pe pământ odată cu venirea Mea pentru așezarea la loc a împărăției cerurilor pe pământ. Și învățați-i pe cei ce răzlețesc și pe cei prinși în cursa neascultării vrând-nevrând, să se trezească spre duh de veghe dulce, de trăire minunată întru venirea Mea, ca să se vindece de părerea de sine, de vederea de sine, și să se încopilească stând în brațul Meu ca niște copii cuminiți, harnici în har, curați, curați la inimă și la faptă și la privire și la iubire, ba chiar și la mânie, căci este un fel de mânie care se luptă pentru Dumnezeu, fiilor copii. Folosiți puterea credinței, că a venit această vreme, fiindcă e vreme grea pe pământ, și trebuie atâta iubire de Dumnezeu în Israel cât să poată cuprinde în ea puterea minunilor cele mai presus de fire, ca să pot Eu pentru voi de pe pământ ca și din cer, fiilor din porți. Să fiți ajutați de tot poporul cel ascultător și cel iubitor de cer. Să lucrați cu sfat mare și minunat, cum și în cer se lucrează. Duhul lumii să asculte de Duhul Sfânt când dă lumea să se apropie de locurile Mele cu voi, căci voi ridica mai sus pământul de sub voi și voi scrie pe el numele lui cel ceresc, ca lumea să ia învățătură chiar și de la numele Meu purtat de voi și de pământul de sub voi atât cât Eu v-am dat să îngrijiți și să aveți pe calea Mea cu voi. Ordinea cea cerească să vă intre în fire, și atunci veți avea aripioare, fiilor, numai să vrea toți fiii poporului Meu să fie fii-copii.

Inima curată, aceasta este școala cea nouă pe care dau s-o așez peste voi, și voi să fiți școlari cu învățători, popor cu păstor să fiți, fiilor. Nu uitați, nu uitați, nu uitați că v-am învățat și v-am rugat să nu stați cu inima în piept, ci să stați cu ea în mână, iar Eu să văd aceasta, să aud și să văd, că am urechi și ochi prin care Eu lucrez dinspre Mine spre voi și dinspre voi spre Mine. Iar cel ce nu poate să asculte așa, acela să fie cunoscut de toți și să-și mărească grija cea pentru ascultare dacă voiește. Iar dacă nu voiește, Eu, Domnul, am Eu putere pentru paza voastră de cel neascultător și încă răzleț în ale sale și nu cuprins în ale Mele cu care stau pe pământ acum ca și cum ar fi o masă întinsă cu Dumnezeu pe ea în toate de pe ea. Amin.

Fiți cu inima curată. Fiți blânzi, fiți tari în harul cel de sus cu toată smerenia inimii și a minții, și cereți harul cel de sus mereu, mereu. Așezați-vă înaintea Mea cu toate neputințele și lipsurile cele pentru slujirea voastră înaintea Mea și a celor ce vor să Mă audă și să Mă știe de la voi, iar Eu vă voi da, și vom putea cu multul, că vreau să fiți cu mâinile curate, curate în slujirea Mea prin voi, și vreau Eu să vă dau ce vă trebuie vouă cu Mine, dar învățați-vă să Mă aveți numai pe Mine. Și dacă spun aceasta, este pentru că nu toți cei ce-Mi sunt fii fac numai pe ale Mele pe calea lor cu Mine.

Vin iar în cuvânt la voi ca să le fac zi de praznic în mijlocul vostru sfinților trei ierarhi. Și când voi veni cu ei, Eu, Domnul, iar și iar vă voi învăța și vă voi avea școlari și vă voi avea dreapta Mea pe voi, copii care-Mi stați în porți ca să vin, și voi împărți Ierusalimului darurile cuvântului Meu care vine cu norii aducându-Mă ca să fiu împlinitor pe pământ cu împărăția Mea. Amin, amin, amin.

12/25-01-2003